

з езуїтами воіа кожного місяця через жеребок вибирала собі патрона з лічби місячних святих і шанувала його особливо: казала правити службу божу тому святому, уважно читала про його жите і старалась в своїх учинках бути подібною до него. Щоб умертвити свою плоть, вона часто бичувала себе до крови гострими каичуками, або драпала зелізною щіткою і завжди носила на тілі пояски з дроту, а на руках зелізнi иаручії. В страстні дії Аниа-Альоїза морила себе до останньої міри. В чистий четвер воіа скликала старців, мила їм иоги, не водою тільки сльозами своїми, потім частувала їх обідом і сама прислужувала їм так щиро та покірно, як би самого Христа мала своїм гостем. В страстну п'ятницю цілий деиь пробувала в молитвах, боса обходила по костелах гроби Господні, довго лежала крижем на молитві і обливала сльозами помости костельні. За свою праведність Аини-Альоїзи, як свідчать її біографи, часом сподоблялась бачити таке, чого звичайна людина не може побачити; так одиого разу зайшла вона в садок якогось Острозського обивателя і звернула увагу на дерево з яблуками, які здались їй чогось незвичайними; і справді, коли почали розрізувати сі яблука, то в кожному знайшлись штучио зроблені розп'яття.

Оттакий образ своєї горливої добродійки змалювали на віковичну пам'ять про неї вдячні отці езуїги. Взагалі можна вірити всьому, що воіи оповідають про сердешну добрість по-